

Als Golven De Stilte Breken

M. Lanen-de Vries

Helaas zijn delen van dit verhaal gebaseerd op gebeurtenissen die daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.

Voor 'Spud'

Auteursfoto achterzijde: Onno Veerman

ISBN:978-94-6406-970-9

NUR: 331

copyright: ©M. Lanen-de Vries 2017

omslagontwerp: Brave New Books

Het was walgelijk vroeg in de ochtend toen Fred wakker werd van het irritante gejammer van z'n hond, Todd, naast z'n bed.

'Oh in godsnaam, niet nú!' smeekte Fred, terwijl Todd bezig was om het dekbed van het bed af te sjoeren met zijn bek, om vervolgens met één poot omhoog over Fred heen te gaan staan. Dat was voldoende om Fred te overtuigen dat het kennelijk toch écht de hoogste tijd was.

Net voordat ze de deur uit gingen, viel Freds oog op de klok: 'jemig Todd, het is nog niet eens vijf uur?!' Fred opende de deur, trok zijn handschoenen aan, terwijl Todd de duinen al haastig in rende. Het viel hem op dat Todd ongeduriger was dan anders. Het beest blafte behoorlijk.

'Todd, hou je koest!' siste Fred. Hij snelde op het geluid af.

Ineens merkte hij dat zijn voeten koud werden. En nat. Acuut was hij klaarwakker. Hij stond tot zijn enkels in de zee. Hij klom terug op de rotsen duinen van Luing. Het was hier geen Frankrijk. Geen romantisch wit strand, gewoon rotsen en asfalt.

'Todd, kom hier!' brulde Fred nogmaals.

Eindelijk keerde Todd terug. Met iets in z'n bek.

'Kom eens hier, wat heb je daar?' Fred probeerde grip te krijgen op het ding tussen Todd's kaken. Eerst wilde Todd niet meegeven.

'GEEF! HIER!' brulde Fred. Todd deed z'n bek open.

‘Wat...?’ mompelde Fred verbaasd.

Hij wist het niet zeker, maar hij zou gezworen hebben dat wat Todd hem zojuist gegeven had, een deel van een penis betrof.

Het leek Hannah Donne eindeloos te duren. Dat kreeg je als je geen man had om je bij te staan, had haar buurvrouw Abby haar al vaker verzekerd, die liever niet had gewild dat iemand wist dat ze de ongetrouwde zwangere Hannah Donne bijstond bij haar bevalling. De buurt sprak er schande van. Abby had diverse buurvrouwen moeten verzekeren dat ze zich écht niet met Hannah Donne ophield.

Bij bezoeken van de vroedvrouw deed ze steeds net of ze een kopje suiker of vla of iets dergelijks kwam lenen, terwijl ‘toevallig’ de vroedvrouw er ook was. Zogenaamd was dat waarom Abby zo goed op de hoogte was. Niet omdat ze samen met Hannah Donne en de vroedvrouw hun agenda’s synchroniseerde.

‘Je doet het heel goed, echt waar’, verzekerde de vroedvrouw haar. Even later was de boreling er, en hield Hannah haar kind vast.

‘En, hoe heet dit mannetje?’ vroeg Abby, die smolt bij het zien van dat lieve hoofdje, gewikkeld in doeken.

‘Stanley, net als zijn vader’, zei Hannah.

Stella Walker had haar wekker gezet voor in de late namiddag. Zo kon ze haar eerste nachtdienst naar behoren draaien. Ze had dit appartement een week geleden gehuurd om z'n eigenschappen: ramen die niet direct op de zon uit keken in de ochtend en daarnaast had ze verduisterende gordijnen aangeschaft.

Ze deed haar ding. Een kussen naar de wekker gooien. Missen. Kreunen dat het een klootzak was omdat het ding nog geluid maakte. Toch opstaan. Want Benny de kat was al wakker. Luid spinnend en krabbend deed hij zich tegoed aan het door Stella's moeder zelf gemaakte kleedje op de vloer, en paaldansen tegen haar beddenpoten. 'Oh, je wilt gewoon dat ik je aanraak, is het niet, viezerd?' gromde Stella naar haar wekker.

Ze stond op, nam een douche, werd achtervolgt door Benny, poetste haar tanden, droogde haar haren (waarvan Benny blazend op de vlucht sloeg), kamde het.

Toen haar zogenaamde ontbijt. Hier kwam Benny weer tevoorschijn, van onder haar bed. Ze vulde Benny's bakje.

Gevolgd door synchroon gapen met Benny. En koffie en het nieuws lezen.

Dan aankleden. Sokken, T-shirt, politie-uniform.

Stella bekeek haar reflectie in de spiegel. Ze was niet langer gewoon Stella Walker.

Ze was getransformeerd in brigadier Walker.

Ze pakte haar jas, tas, stapte in de auto, reed naar het bureau. Daar melkte ze de eerste koffiemachine die ze tegenkwam. Een rustig begin van haar dienst.

4

Het was lang zo spectaculair niet, die journalistiek, dat moest ze toegeven.

Hoe hoog ze haar kraag ook optrok, de koude wind sloeg haar midden in het gezicht. Ze had geen handschoenen bij zich en haar sjaal was meer ter decoratie. Haar broek zat vol gaten, naar de laatste mode, haar jas was veel te dun en sokken droeg ze ook niet. Dat stond niet bij de schoenen die ze droeg.

Na het bezoeken van een concert in Oban, waar ze verslag voor moest doen, was ze op een waardeloos tijdstip hier aangekomen. 's Nachts.

Was het een grote stad geweest, dan waren de naweeën van een druk beleefde dag ongetwijfeld nog te voelen en te horen geweest. Zo niet hier. De stille sfeer rond het eiland zag er bepaald vredig en speciaal uit met dit licht. Terwijl ze daar zo liep, zag ze het politiebureau opdoemen. Er brandde licht. Omdat dat dat warme koffie betekende, liep ze er naartoe.

‘Goedenavond, jongedame. Waarmee kan ik je helpen?’

‘Het lijkt erop dat ik hier ben aangeland op een nogal ongunstig tijdstip, heeft u misschien een kopje koffie voor me?’ vroeg ze, bibberend van de kou. De agent, brigadier Coutts, nam haar op. Lily Cochrane zag eruit als een verdwaalde puppy. Veel te koud gekleed, bibberend, maar geen fysieke reacties die hij kende van doorgewinterde drugs gebruikers. Bovendien praatte ze daar te netjes voor.

‘Natuurlijk, ga zitten, dan breng ik je wat,’ verzekerde agent Coutts haar.

‘Hier?’ ze wees naar een van de ijzeren banken in de hal.

‘Dat is prima. Ik kom zo met de koffie. Er staat een automaat met chips en chocoladerepen om de hoek, als je honger hebt?’ bood hij aan.

‘Dank voor de tip’, zei Lily, terwijl ze ging zitten.

Och, wat zou haar tante lachen. Haar tante, die hier op het eiland woonde. Lily hoorde haar al gaan:

‘Ik had je nog zó gezegd dat die zogenaamde journalistiek niet zo prestigieus is als het lijkt!’ haar tante was de enige die wegkwam met het belachelijk maken van Lily’s gekozen beroep.

Terwijl brigadier Coutts terugkwam met de koffie, kwam er ineens nog iemand het politiebureau binnen. Niet iets wat Lily verwacht zou hebben op dit tijdstip.

‘Goeiemorgen Fred, wat brengt jou hier op dit tijdstip?’ vroeg brigadier Coutts. Hij draaide zich naar Fred om na Lily het kopje koffie te hebben gegeven.

‘Hij’, zei Fred, wijzend op Todd, die stond te kwispelen naar het meisje op de bank. De tegels in de pas gedweilde hal werden nat en modderig van de sporen die de hond achter liet. Het meisje giechelde.

‘Ach, de hond. Had hij een leuk cadeautje voor je?’ vroeg brigadier Coutts, die moeite moest doen om niet in lachen uit te barsten bij de aanblik van Fred. Die leek op een soort ontplofte en dakloze Jack Nicholson uit *The Shining*, met z’n ongekamde haren en veters die maar half vast zaten en bovendien zeiknat waren.

‘Nou ja, zoiets. Ik weet niet wat ik *hier* mee aan moet?’ sprak Fred, terwijl hij Todd’s vondst liet zien. Als ware het een zeer speciaal gerecht in een exclusief restaurant. Lily kon het niet laten. Ze had al met haar telefoon zitten spelen en zag haar kan schoon: ze maakte een foto van het gevonden voorwerp.

Fred’s handschoen maakte de presentatie van het ding er niet beter op. Tenzij je Frankenstein of Hannibal Lecter’s date was, vermoedelijk.

‘Jezusmina, wat is dat?!’ reageerde brigadier Coutts ontzet. Voordat Fred zelfs maar had kunnen antwoorden, als hij dat al van plan was geweest, beantwoordde Coutts zijn eigen vraag al:

‘OK, dát is duidelijk, maar waar heb je dit in vredesnaam gevonden?’ Coutts keek naar Todd, zag dat er geen bloedsporen om zijn vochtige bek zaten.

‘Ik kan het voor je tekenen?’ stelde Fred voor. Coutts nam toen een rubber handschoen uit één van de vele kastjes die er waren. stopte

het stukje penis in een plastic zak schreef er iets op en belde toen het Forensisch Laboratorium.

Brigadier Coutts gaf Fred een papiertje en een pen om een plattegrond te tekenen van waar hij het ding had gevonden, waarna Fred vertrok. Lily maakte, toen brigadier Coutts even niet oplette ook dáár een foto van, en was foetsie.

‘Dankuwel voor de koffie!’ riep ze nog net toen ze het gebouw verliet.

5

Voor het eerst in haar leven was Lily Cochrane blij dat ze eraan had gedacht om naar het politiebureau te gaan, zo midden in de nacht. Hoewel ze niet alles even goed had begrepen, was het haar duidelijk dat die aardige politieagent die haar koffie had gebracht nogal onder de indruk van het bezoek van die man en zijn hond die van het strand kwamen. Lily had haar oren meer en meer gespitst, had haar uiterste best gedaan om zo onopvallend mogelijk een foto te maken van wat de beste man had meegebracht. Zonder veel succes trouwens. Erg scherp was de foto niet, maar met wat veronderstellingen en aannames erbij zou dit wél héél wat kunnen worden. Alles wat ze nu nog nodig had, was een perskantoor.

Brigadier Coutts liep naar de kantoorruimte, naarstig op zoek naar een collega die hem kon helpen met het gevonden item. Hij was er vrij zeker van dat er iets bij moest en het liefst in een afgesloten doos, zodat niemand het meteen kon zien. Hij stuitte op zijn nieuwe collega, brigadier Walker.

Hij had uit de memo's al vernomen dat ze vandaag zou starten. Ze kwam van een ander bureau.

‘Goedenavond, Walker, is het niet?’ begon Coutts met een uitgestoken hand.

‘Goedenavond, en inderdaad’, sprak ze vriendelijk, hem de hand schuddend.

Haar blonde haren vielen over haar schouders toen ze opstond om haar nieuwe collega te begroeten. Ze was lang en had een vriendelijk gezicht.

‘Gaaf u met me mee? Er is net iemand langs gekomen die een deel van een penis heeft binnen gebracht, wat door zijn hond werd gevonden op het strand’, hij legde de zak met inhoud op zijn bureau met een notitie erbij.

Walker moest moeite doen om haar koffie binnen te houden.

‘Och jee, dit wordt wel een hele bijzondere eerste keer’, hield ze het beleefd, terwijl ze ietwat van kleur verschoot en een grijns niet kon onderdrukken. Brigadier Coutts kon het niet laten om ook te glimlachen.

‘Zullen we maar? Er zou een zeer onfortuinlijk iemand op het strand hiernaar op zoek kunnen zijn’, probeerde Coutts zakelijk te klinken. Ze stapten in de auto en reden naar het stuk strand dat Fred op een papiertje had gekrabbeld.

7

‘Kan iemand me even helpen?’ een paniekerig stemmetje aan de andere kant van de gang. Stanley was blij dat hij een goed gehoor had.

‘Ik kom eraan!’ brulde hij, rennend.

Hij had de stem herkend van Clara, zijn geliefde collega. Hij wist dat ze bij meneer Iona zat, die nooit zo’n best humeur van haar kreeg. Meneer Iona sloeg Clara, en hard ook. Helaas was het wegens budgettering en andere specifieke regelingen onmogelijk om Clara op de korte duur te vervangen. In plaats daarvan had hij dus zelf maar aangeboden dat als er iets was, Clara zijn hulp mocht invoeren. Zodra hij binnenkwam, liet meneer Iona van schrik een deel van z’n greep los.

‘Jij deug niet!’ beschuldigde hij meneer Iona, die begon te glimlachen alsof het een spelletje betrof.

‘Nee nee dit is niet grappig, jij grote...’, begon hij.

‘Ho!’ interrompeerde Clara vlug. Meneer Iona stond erom bekend dat hij personeelsleden direct aangaf, die schuttingtaal of andere scheldwoorden bij hem in de buurt gebruikten. Hij had op die manier

verschillende collega's verplaatst gekregen van de afdeling, wat wel het laatste was wat ze nu konden gebruiken.

‘Ja, ja, ik weet het. Ondertussen denk ik dat je je been beter voor wat anders kunt gebruiken, is het niet?’ vroeg hij aan Clara, die nog steeds gedeeltelijk klem zat tussen wurggrepen van meneer Iona.

‘Hij heeft gewoon verlatingsangst’, suste Clara, die dat riedeltje regelmatig tegen iedereen moest herhalen, om de blauwe plekken te verklaren. Hij wist dat het klopte. Meneer Iona had er ontzettende moeite mee als iemand zijn huis verliet. Hij was vijftig jaar getrouwd geweest voordat hij hier eindigde. In een tehuis. Wat hij nooit had verlangd. Meneer Iona was van plan geweest om voor zijn vrouw te overlijden. Helaas had kanker roet in het eten gestrooid. Zodoende had zijn vrouw de wereld verlaten voordat hij dat kon doen. Met als gevolg dat meneer Iona was doorgedraaid.

Op zo’n manier dat zelfs de meest doorgewinterde arts niet kon vaststellen of hij het speelde of dat het serieus was. Door de jaren heen waren ze tot de conclusie gekomen dat zelfs als het gespeeld was, meneer Iona inmiddels in zijn eigen leugens was gaan geloven en dat het dus behandeld moest worden alsof het echt was. Hij kwam in een tehuis terecht toen zijn kinderen besloten dat hun leven het niet langer toeliet om hem op die manier te ondersteunen.

Begrijpelijk, omdat de spelletjes kinderachtig waren, maar ook ronduit gevaarlijk. Al helemaal bij kleinkinderen.

‘Jeetje, ik weet dat hij scheidingsangst heeft, maar dit is krankzinnig! Er zijn echt wel betere dingen die je met dat been kunt doen’,

mopperde hij, constaterend dat het betreffende been klem zat. Toch glimlachte hij ook toen hij dat zei, omdat Clara het soort vrouw was die in alles het positieve zag. Daar hield hij van. Hij hield sowieso van haar, maar was er de man niet naar om haar dat te vertellen. Hij hielp haar gewoon zoveel hij kon en hij hoopte dat ze eens zou vergeten dat ze getrouwd was, net zoals hij dat zelf met grote regelmaat deed.

‘OK, welk deel wil je het eerst terug?’ vroeg hij, om er een spelletje van te maken. Ook omdat meneer Iona meeluisterde en niet achterlijk was.

‘Geen! Je mag er géén hebben!’ antwoordde meneer Iona vanaf de grond triomfantelijk.

‘Nee natuurlijk niet, en je bent ook zó sterk’, bevestigde hij, om meneer Iona te laten denken dat hij de baas was. Ondertussen behield hij oogcontact met Clara, die ‘a-r-m’ naar hem spelde zonder geluid te maken. Hij kietelde daarop meneer Iona, die begon te giechelen en z’n greep wat liet gaan. Snel trok hij Clara’s arm in een comfortabeler houding.

‘Ha, ik heb gewonnen!’ riep hij ineens uit, toen zowel Clara’s arm en been in zijn eigen armen waren belandt.

‘Wacht maar, de volgende keer win ik!’ pruilde meneer Iona.

Meneer Iona was maar één van de vele bewoners van het tehuis waar hijzelf en Clara werkten. Elke werknemer had een eigen groepje waar ze verantwoordelijk voor waren. Er waren erbij die net zoals meneer Iona wat agressiever waren, een gebruiksaanwijzing hadden.

Hij wist niet waarom Clara ooit akkoord was gegaan met de zorg voor meneer Iona. Hij kwam zelf geregeld thuis met blauwe plekken en schaafwonden, als hij zich met meneer Iona bemoeid had. Die bovendien bekend stond om zijn bijten, spugen en wurgen. De beste manier om ermee om te gaan was doen of het een spelletje betrof. Hoewel hij meneer Iona's directe verzorgende niet was, had hij via Clara nu wel de expertise om situaties betreffende meneer Iona veiliger te maken.

‘Goed, zullen we maar eens wat thee gaan drinken?’ stelde hij voor.

‘Wat een goed plan’, beaamde Clara.

‘Zo, en wat ga jij dit weekend doen?’ vroeg Clara belangstellend, toen ze eenmaal aan de thee zaten.

‘Mijn zus komt langs, met haar kinderen, sprak hij glimlachend.

‘Oh, wat leuk! Hoe oud zijn ze?’ hij had het weleens gezegd, maar ze onthield de leeftijden van zijn kleinkinderen beter, die zag hij vaker.

‘Oh de oudste zijn geloof ik al tegen de twintig. Flinke meiden, niet op hun mondje gevallen’, lachte hij.

‘Een nuttige eigenschap, tegenwoordig’, verzekerde Clara hem.

‘Jazeker!’ beaamde hij, ‘dat broertje van ze is trouwens ook een portret. Benjamin. Die wordt binnenkort....hemeltje, hoe oud wordt hij? Vijf geloof ik? Of zes?’ hij dacht na, maar kon er met de beste wil van de wereld niet op komen.

‘Oh, de benjamin van de familie, ik hoor het al’, sprak Clara warm.

Wat was ze toch een heerlijk mens, dacht hij, terwijl hij naar haar keek zonder dat ze het zag.

Het was gaan regenen tegen de tijd dat Coutts en Walker bij het strand aan kwamen. Het luie soort. Wel nat, maar meer als een mistige wolk door de lucht hangend.

De ambulance die ze opgeroepen hadden, was onderweg. Dat was standaard procedure als de mogelijkheid bestond dat er een lichaam gevonden zou worden. Op een eiland met kroegen langs de kust was dat geen overbodig protocol. Hoeveel lichamen waren er al niet gevonden in de wateren van Luing? Coutts was de tel lang geleden al kwijt geraakt. Na wat alcohol leken mensen wel meer te denken dat ze ineens superman waren, of onoverwinnelijk. Dat ze konden zwemmen in het zeewater zelfs al konden ze op dat moment amper nog gewoon lopen.

Stella Walker liep over het strand, zoekend naar de plaats waar Fred moest hebben gestaan toen hij er met z'n hond liep. Toen keek ze rond of ze iets zag waar een hond mogelijk op zou kunnen reageren? Ze zag het asfalten strand met boten. Sommigen waren netjes in een rij gelegd. Anderen minder goed verzorgd. Op hun zij, helemaal omgedraaid, en weer anderen waren afgedreven.

Ineens werd ze in haar gedachtegang gestoord door een meeuw, die nagenoeg door haar heen leek te vliegen. Ze volgde z'n vliegroute. Daarbij viel haar een boot op, waar wel héél veel zeemeeuwen op af kwamen. Het was een boot die wat verder was afgedreven.

Coutts keek getroebleerd naar de “kaart” die Fred voor hem op het papiertje had neergekrabbeld.

‘Brigadier Coutts?’ verzocht brigadier ineens over haar schouder om zijn aandacht.

Walker trok haar handschoenen uit en klapte zo hard als ze kon, twee keer. De grootste meeuwen schrokken er van. Er vlogen er genoeg weg om het zicht voor Walker en Coutts aanzienlijk te verbeteren.

De boot was een beetje gezonken, leek vast te zitten op een zandbank of iets. Ze zouden het water in moeten om ‘m te pakken te krijgen.

Niet het grootste feest. Het was geen juli.

Er leek een arm onder de rand van de boot uit te steken. Met alleen hun zaklampen was het lastig om te zien of het echt om een mens ging of niet. Het kon op dit moment net zo goed een trui zijn.

‘We zullen het water in moeten om de boot aan de kant te trekken,’ concludeerde Walker.

‘Hebben we rubber laarzen in de achterbak?’ vroeg Coutts hoopvol. Walker checkte.

‘Helaas’, zei ze, ‘het worden natte voeten. En we waren al zo droog...’.

‘Oh hoe-rá!’ Coutts sarcasme hielp niets. Ze moesten het water in. Coutts en Walker stapten het water in, waadden een stukje tot ze bij de boot waren, trokken die toen zo voorzichtig als ze maar konden aan de kant. De boot was veel verder vergaan dan waar ze rekening mee hadden gehouden, resulterend in een bijna instant stroom aan

luciferhoutjes, drijvend op de golvende zee. Alsof je de draad uit een kralenketting trok.

Walker probeerde nog snel wat foto's te nemen met haar dienst telefoon. Eenmaal aan de kant deden ze een voorzichtige poging om de boot te keren. Leidend naar de eigenaar van de arm.

Die inderdaad dood was.

11

‘Zeg, Calahan!’ werd er in de pub geroepen. Het rook er naar bier, zweet, ingedroogde peuken en drank. De gokkasten in de hoek tetterden als jukeboxen en de deur naar de wc's klepperden alsof het castagnetten waren.

Een tafeltje van vijf man sterk keek op.

‘Wat?!’ brulde Andy geërgerd als eerste, die zich als oudste broer toch het meest aangesproken voelde.

‘Weet je dat jullie nog een rekening open hebben staan?’

‘Echt niet!’ brulde Evan, één van Andy's broertjes, terug, terwijl hij opstond om te kijken wie het was.

‘Echt wel’, sprak Randy Burns, die zich inmiddels een weg had gebaand door de menigte.

‘Hoe dat zo?’ vroeg Timothy, die zich graag beter voordeed door formeler taalgebruik te bezigen. Feitelijk kwam dat taalgebruik door het aantal uren wat hij had doorgebracht in de rechtszaal.

Als verdachte.

‘Tim, hou je bek’, wierp zijn oudere broer Leo tegen die zich daar aan ergerde. Bovendien wist Leo heel goed dat Andy en Evan geen argumenten wilde horen.

‘Omdat ik de laatste paar rondjes betaald heb op zaterdag, en jullie daar toen de hele tap van hebben leeggedronken. Het was niet voor jullie bestemd, maar voor mijn vriendin’, zei Randy, die probeerde voet bij stuk te houden.

‘Jij hebt geen vriendin meer als ik met jou klaar ben’, siste Evan, Randy Burns op de borst tikkend met een mes. Vanuit zijn ooghoeken kon Randy zien dat ook hun maatjes Bill Finnley en Bruce Trearsk zich met de toestand begonnen te bemoeien.

‘Ze zou niet op je vallen, ze houdt van een echte man’, probeerde Randy. Het mes prikte vervaarlijk door z’n hemd heen, maar hij wilde niet bekend staan als iemand die bang is voor een Calahan.

‘Randy, optiefen nou’, zei Andy zonder zelfs maar op te kijken. Randy kon niet anders. Hij stak zijn handen in de lucht en verliet de pub.

‘Goed, nog iemand iets op z’n lever?’ vroeg Andy, met zijn rug naar de menigte die zich achter hem had verzameld. Evan keek rond, met zijn mes nog in z’n hand, vergezeld van Bruce Trearsk en Bill Finnley. Iedereen viel doodstil.

‘Dat dacht ik al’, Evan spuwde op de vloer. Hij stopte zijn mes terug waar het vandaan kwam.

‘Ik ga naar huis’, sprak Bill.

‘Aye, zie je later’, zei Andy, aan zijn pint nippend.

‘William Finnley!’ riep een stem uit de slaapkamer. En niet het soort stem die een man van dik in de veertig graag hoort.

William Finnley, in de haven gewoon Bill, woonde nog altijd bij zijn moeder. Die vaak bedlegerig was.

Zijn moeder, die hij onderhield door elke dag te gaan vissen en in elk geval te proberen om uit de problemen te blijven. Wat hem nooit lukte, want het avontuur trok hem. Hij hield van gokken. Hij hield ervan om te spelen. Hij vond het leuk als er iemand in elkaar werd geslagen zonder een betere reden dan ‘die zag er lelijk uit’.

Bill was dol op hondengevechten, hij vond het zalig als er gevochten werd in de pub, op de trap of waar dan ook. Hij vond het geweldig, zette geld in op de slachtoffers en hoopte daar ooit zo rijk mee te worden dat hij uit het huis van zijn moeder weg kon.

Zijn moeders stem stelde hem zowel gerust als dat die hevig ergerde. Hij hoorde liever zijn bijnaam en die weigerde zij te gebruiken.

‘Ik heb je William naar je liefhebbende opa genoemd, god hebbe zijn ziel, dus ik noem je William, naar je opa, en niet Bill van je vader, die zijn leven lang niets nuttigs heeft gedaan, en er nog vandoor is gegaan ook!’ dat verhaal hoorde hij al sinds hij vier was.

Eerst had hij nog medeleven gevoeld. Na jaren van dezelfde klaagzang was dat veranderd in grote irritatie.

Dan had hij nog een broer, Benny, getrouwd met Wendy, die de zorgen voor hun moeder op zich namen als hij, Bill, in de haven aan het werk was.

Hij vond het wel best bij z'n moeder, want hij was veel te lui om iets anders te zoeken.

Zijn moeder en hij hadden nooit veel geknuffeld. Wendy deed dat wel bij hun moeder. Bill vond het prettig om naar te kijken. Meestal omdat dat dé gelegenheid was om haar in blouse te kijken, of onder haar rok, want Bill was een smeerpip. Wendy wist dat, ze was niet op d'r achterhoofd gevallen. Ze liet hem zijn gang gaan, zolang hij verder niks deed. Bill was gelukkig laf. Hij zou het niet in z'n hoofd halen om dat te doen. Net zoals gevechten. Hij was toeschouwer, ja. Bill zou zelf geen poot uitsteken. Noch om te helpen, noch om het te beëindigen.

Ze woonden naast de militaire kazerne, zijn moeder en hij. Een kariig wonen, maar voor een kleine jongen die toch niet beter wist was het prima. Hij was volmaakt tevreden met alleen zijn moeder. Overdag was hij bij zijn opa en oma als zijn moeder werkte.

Toen kwam die soldaat in het leven van zijn moeder.

Dat was begonnen met een onschuldig praatje over het weer, niks bijzonders. De soldaat leek nogal gecharmeerd te zijn van die jonge vrouw in haar eentje, met haar kleine zoontje. Dat kleine zoontje had zijn speciale interesse. Elke keer tikte de militair op zijn billen, om hem de kamer uit te leiden.

‘Dan kan ik even met je moeder praten, kleintje’, knipoogde hij dan.

De soldaat kwam langs, kreeg een kop thee, het jochie moest zich gedragen en lief spelen, terwijl zijn moeder en de soldaat in de keuken praatten en lachten. Na enige tijd verdween de soldaat dan weer.

Tot op een dag zijn moeder aankondigde:

‘Lieverd, ik ga trouwen. Je nieuwe vader zit in het leger. We krijgen nu zó’n mooi huis!’ en de jongen was blij. Niet omdat z’n leven beter zou worden, maar omdat zijn moeder zo blij was.

Het eerste wat er veranderde toen zijn moeder met de soldaat trouwde, was dat zijn eigen naam veranderde. Zijn naam was altijd hetzelfde geweest als die van zijn moeder, maar nu namen ze beiden de naam van de soldaat aan.

En zijn neef kwam bij ze wonen. Zijn moeder zei:

‘Vanaf nu is dit je broer’.

Zijn broer en hij sliepen samen in hetzelfde bed, de soldaat die hun nieuwe vader was, stopte ze elke avond in bad, buiten het zicht van hun moeder.

Lily Cochrane stapte De Wakkere Luing binnen, op aanwijzingen van haar tante per telefoon.

‘Ga daar maar eerst heen, schat, je moet het nieuws achterna’. Een zinnig argument.

De Wakkere Luing was geen bruisende werkplek, zag Lily. Het zag eruit alsof het een gedeeld kantoor was. Met de sigarenboer. Wat ook het geval bleek te zijn.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vroeg een man met wit haar en een leesbril aan een touwtje om zijn nek achter de balie.

‘Sorry, ik ben op zoek naar een journalist of de redacteur van de krant?’ vroeg Lily.

‘Ah, dan moet je bij Tony of Harriet McGreer zijn, die zitten daar’, hij wees. Lily volgde zijn vinger.

Harriet was lang, had bruin, krullend haar tot over haar schouders en een perskaart om haar nek, terwijl Tony wat ouder oogde, aan de dikkige kant was, witte haren had, een nette broek, overhemd en een stropdas droeg. Zijn perskaart hing ergens aan een beeldscherm. Hij had een leesbril op zijn neus, omdat hij een scherm las.

Lily kuchte beleefd.

‘Neem me niet kwalijk, kan ik één van u misschien storen met een mogelijk nieuwtje?’ Tony keek op van zijn scherm, merkte de jonge dame op.

‘Goedemorgen jongedame. Ehh...wat?’

‘Een nieuwtje, Tony’, vulde Harriët in, haar hand uitnodigend uitstekend naar Lily.

‘Een nieuwtje waarover?’ vroeg Harriët nieuwsgierig.

‘Om eerlijk te zijn, weet ik het niet helemaal zeker. Ik was op het politiebureau...’, Lily haalde haar telefoon tevoorschijn om door de galerij van haar foto’s te zoeken, die ze in de zenuwen niet meteen kon vinden.

‘...en je bent geholpen door brigadier Coutts?’ vroeg Harriët. Lily dacht even na, knikte toen. Tony en Harriët zuchtten, maar met een glimlach.

‘We weten dat hij nogal graag praat, maar zijn verhalen zijn nooit waar. Niet echt. Sorry, je verspilt je tijd hier’, Harriët stond op het punt om zich om te draaien.

‘Wat? Ik snap het niet? Ik...’, Lily had eindelijk de foto gevonden die ze zocht.

‘Ah, hebbes!’, sprak ze, terwijl ze haar verhaal begon:

‘Ik was op het bureau toen er ene Fred binnenkwam met een eh...’, Lily liet haar telefoon zien. Harriët nam ‘m uit haar handen. En keek geschokt.

‘Wauw!’ ze keek Lily aan.

‘Weet je wat dit is?’

‘Ja’, Lily bloosde licht.

‘Wat is dat?’ vroeg nu ook Tony.

‘Een primeur’, glimlachte Harriet.

‘Oh wauw’, beaamde Tony.

‘Waar is het gevonden?’ vroeg Harriet aan Lily.

‘Op het strand. Die Fred, ik weet zijn achternaam verder niet, die heeft een soort plattegrond getekend..’, Lily zocht weer op haar telefoon. Deze keer wachtten Harriet en Tony geduldig af.

‘Hmm Fred tekent niet best, maar als we snel zijn, kunnen we even een kijkje gaan nemen?’ stelde Harriet voor aan Lily, wiens hart een sprongetje maakte van blijdschap. Het was haar gelukt! Ze had echt nieuws gevonden. Ze smste haar tante Maura dat het nog wat langer zou duren.

‘Goed gedaan, schat!’ smste die terug.

15

Brigadier Coutts hield van zijn werk omdat geen dag hetzelfde was. Hij verveelde zich nogal snel als hij steeds hetzelfde moest doen. Dat had hij gemerkt tijdens een van zijn eerste baantjes, in de visfabriek. Ouderen die de weg kwijt waren geraakt en zo dankbaar waren als hij ze de weg naar huis weer wees, jongeren die van het pad af waren en die hij met een preek weer op het goede pad gepraat kreeg, tomtom spelen voor toeristen, probleemoplosser als situaties uit de hand dreigden te lopen en onderwijzer: hij was het allemaal. Mensen verachtten zijn uniform en hadden er tegelijkertijd ontzag voor. Ze keken hem bewonderend aan als hij voorbij kwam. Werd er een uniform in de buurt gespot, dan kwam het beste gedrag naar

boven, zelfs als men niet erg dol was op diezelfde uniformen. Dat was best grappig.

Sommigen vertelden hem hun diepste geheimen, waar anderen in gesloten oesters veranderden, niet van plan om ook maar iets van hun inhoud prijs te geven. Hoewel Coutts niet erg van dat effect hield, intrigeerde het hem wel.

‘Het gebeurd allemaal in Luing’, zei hij meer dan eens, bij verschillende gelegenheden: verjaardagen, dopen, vergaderingen op zijn werk, op straat, in de pub, feestjes, vieringen enzovoorts. Niet alleen omdat hij zijn werk leuk vond, maar ook omdat hij vond dat het zijn plicht was om dat te doen. Hij wilde laten zien dat het ook echt de moeite waard was.

16

Het strand stroomde vol mensen. De ambulance, de extra politiewagens en afzetlinten hadden hun boodschap duidelijk uitgezonden: *hier gebeurd wat!*

Diverse mensen waren komen kijken. Wat weer had geleid tot anderen, die er toevallig liepen, die ook bleven stilstaan. Tenslotte voegden ook busjes van lokale en omringende nieuwsstations zich bij de meute.

Uiteraard.

Sommigen deden op z’n minst nog de moeite om te doen alsof ze hun hond uit lieten, maar toen het zo vol werd dat het leek of er